

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Dispvatio LXX. De Sacramento Confirmationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

sequitur, gravi se sacrilegio & homicidio altringere; addit Paludanus in 4. dist. 3. q. 3. eum, qui sic hominem baptizando mortem ejus accelerat, incurrere irregularitatem.

V. Respondetur tamen cum Suarez hic, disp. 31. sect. 3. §. Secundo hinc colligo, Tannero hic, disput. 4. quæst. 1. dub. 2. num. 77. si infans ille jam agat animam, & moraliter certum sit illum statim expiraturum, debere cum moderatione proximè positâ de aquâ calore temperatâ, & reliquis baptizari; in hoc enim casu, quando imminet tantum periculum mortis æternæ, leve & moraliter nullum censendum est damnnum illud, quod corpõri ex Baptismo provenire potest; nec enim mors per hoc causatur, nec notabilis mortis acceleratio, tantilla autem vitæ abbreviatio in his circumstantiis nullius est considerationis. Aliud est, si puer projiceretur in puteum, vel aquâ venenatâ aspergeretur, quæ eum statim extinguit, hæc namque actiones per se ac directè ordinantur ad necem inferendam, sicquæ in hoc casu perinde est ac si aqua omnino non adesset.

VI. Quæres secundo: Utrum amentes sint baptizandi? Respondetur, si perpetuò fuerint amentes, & ab infantia usu rationis destituti, idem de

ipsis formandum esse judicium ac de infantibus, & sunt baptizandi. Si verò amentes & furiosi habeant lucida intervalla, & rationis usu interdum fruantur, non in amentia, nisi sit periculum mortis, sed dum sui compotes sunt, debent baptizari, tunc namque sui curam gerere, animæque saluti non minus prospicere possunt, quàm alii, qui in amentiam nunquam inciderunt. Si verò quispiam non baptizatus incideret in amentiam post usum rationis, & in eâ ad finem usque vitæ permaneat, baptizari non debet, etiam in articulo mortis, nisi voluntatem suscipiendi Baptismum, & dispositionem sufficientem ad illius fructum ante amentiam ostendisset.

Circa caeremonias Baptismi, in triplici sunt differentia, quædam siquidem Baptismum antecedunt, quædam comitantur, quædam sequuntur: quæ præcedunt sunt duodecim, quæ comitantur quinque, quinque etiam sunt quæ sequuntur, de quibus contra Calvinum plerisque ex his caeremoniis rejicientem disputat Bellarminus libro primo de Baptismo, capite quarto. De iisdem etiam agit Suarez hic, in articulo 8. quæstionis 67. Sancti Thomæ, Tannerus hic, disp. 4. q. 3. dub. 4. & alii.

Quo pacto in hoc casu infans non solus possit, sed debeat baptizari.

risse confari debeat Baptismum

VII. Triæ caeremoniarum Baptismi genera.

DISPUTATIO SEPTUAGESIMA.

De Sacramento Confirmationis.

BAPTISMVS, ut supra vidimus, est Sacramentum regenerationis, per cujus susceptionem, inquit Eugenius IV. in decreto ad Armenos, Spiritualiter renascimur: Confirmatio verò, ut ipsum nomen sonat, in gratiâ per Baptismum acceptâ nos confirmat ac roborat: hinc, immediatè subjungit idem Pontifex, Per Confirmationem augemur in gratiâ, & roboramur in Fide. Ad quam rem etiam appositè Melchisedes Papa in suâ ad Episcopos Hispania epistolâ decretali: In Baptismo, inquit, regeneramur, ad vitam, post Baptismum confirmamur ad pugnam: in Baptismo abluimur, post Baptismum roboramur, &c. Baptismi itaque tractatione absolutâ, recto ordine sequitur tractatus de Confirmatione, variâque circa eam inquirenda.

SECTIO PRIMA.

Nonnulla circa Sacramentum Confirmationis annotantur.

I. Tam Antiqui quàm novi heretici negant Confirmationem esse Sacramentum.

NOVATIANI olim teste Theodoro, libro tertio heretic. fabul. & Wicleffus apud Waldensem tomo secundo de Sacramentis, cap. 113. negabant Confirmationem esse Sacramentum. Idem ex summo, ut in alias res fa-

R. P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

cras, ita & in hoc Sacramentum odio faciunt nostri temporis heretici, Lutherus libro de captivitate Babylonicâ, dum de Confirmatione, Calvinus libro quarto Institutionum, cap. 19. Philippus, Zuinglius, & alii, qui quamvis Confirmationem inter caeremonias Ecclesiasticas admitti posse asserant, qualis est benedictio aquæ, & similes, in numerum tamen Sacramentorum eam nullo modo admittendam affirmant.

Nihilominus Sacramentum Confirmationis & verum Sacramentum esse, & ab Apostolorum hæc usque tempora apud Christianos semper usurpa-

II. Sacramentum Confirmationis

est verum
& proprium
Sacramen-
tum.

usurpatum, latè probat contra hujus temporis hæreticos Bellarminus lib. de Confirmatione, c. 3. 4. 5. & 6. ex totius Ecclesiæ consensu, contra quem disputare, inquit Sanctus Augustinus epist. 118. ad Januarium, insolentissime insania est. Jam verò hoc definitum est in Concilio Trid. sess. 7. can. 1. & olim in usu erat apud Apostolos, qui per impositionem manuum conferebant baptizatis Spiritum Sanctum, id est gratiam & virtutes, quæ sunt dona Spiritus Sancti. Nec enim hoc de visibili donatione Spiritus Sancti, & dono linguarum intelligi potest, ut volunt hæretici, tum omnibus donum linguarum collatum non fuerit, nec alia dona externa, ut constat ex primâ ad Corinth. cap. 12. vers. 8. & 29. *Alii datur sermo sapientia, alii gratia linguarum, &c. numquid omnes Propheta, numquid omnes linguis loquuntur, &c.*

III.
Sacramen-
tum Confir-
mationis,
non in Con-
cilio Melden-
si, sed à
Christo ipso
immediatè
est institutum.

Hoc Sacramentum non à Melchiade Papa, ut volunt hæretici, nec in Concilio Meldensi, ut vult Halensis, & alii quidam Catholici, sed immediatè à Christo institutum est. Hæc conclusio est de fide, & definita in Concilio Tridentino, sess. 7. can. 1. Probatur conclusio: Patres namque aliqui diu ante tempora Melchiadis, aut Concilii Meldensis mentionem faciunt hujus Sacramenti: Sanctus Dionysius cap. 4. de Eccles. Hierarc. expressè loquitur de consecratione Chrifti unguentum, quo signantur baptizati, & eodem loco ait illud esse *divine generationis sacrosanctam perfectionem*. Idem habet Sanctus Clemens discipulus Sancti Petri, & IV. Pontifex libro tertio Constitutionum, cap. 16. *Episcopus, inquit, baptizatos Chriftmate ungit, & Epist. 4. docet nos per Episcopi consignationem septiformem Spiritus Sancti gratiam accipere, & eum, qui hanc sine necessitate omiserit, non esse perfectum Christianum.*

IV.
Quando
Christus
hoc Sacra-
mentum in-
stituit.

Quæres: Quo tempore Christus hoc Sacramentum instituerit? volunt aliqui tunc esse institutum quando oblatus sunt ei pueri, ut manus iis imponeret, & oraret. Sed licet hæc fortè fuerit quædam Confirmationis adumbratio, non tamen institutio, cum nec materia ejus ibi, nec forma à Christo assignaretur. Deinde illi parvuli non erant baptizati. Alii dicunt cum Scoto tunc institutum esse, cum Christus post resurrectionem insufflavit in Discipulos, dicens: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remisistis peccata, & cætera.* Sed contra hoc objici solet quod Spiritus in Confirmatione datur ad robur, non ad remittendum peccata. Sed de hoc plura postea. Alii demum volunt institutum fuisse in festo Pentecostes. Sed licet Apostoli fuerint tunc confirmati, seu effectum hujus Sacramenti accepserint, altiori tamen modo id factum est, & non per Sacramentum.

V.
Christum
in nocte Co-
enæ Confir-
mationem
instituisse,
videtur pro-
babilis.

Probabilius ergo videtur Christum in nocte cenæ Confirmationem inchoatè instituisse, modum scilicet, quo conferri deberet præscribendo, tum quia sæpius illa nocte Spiritum Sanctum Ecclesiæ promisit, sicque verisimile est eum tunc Apostolos modum docuisse, quo esset fidelibus Confirmatio conferenda, omniâque præscripsisse quæ ad ritum Sacramenti hujus spectabant. Quod ulterius probatur ex Fabiano Papa Epist. 2. cap. 1. ubi sic habet: *In illâ die Dominus JESUS postquam cenavit cum eis, & lavit eorum pedes (sicut à Sanctis Apostolis prædecessores nostri acceperunt, & nobis reliquerunt) Chriftina consecrare docuit. Et*

hinc fortè consuetudo illa Ecclesiæ ortum habuit singulis annis Chriftina illo die consecranda. Tandem probabilius videtur Christum, antequam in cælos ascendit, Ecclesiam suam quoad præcipua fundasse, inter quæ primum penè locum habere septem Sacramenta, quod ostendit non debuisse institui hoc Sacramentum in die Pentecostes.

Completa tamen hujus Sacramenti institutio perfecta est post Christi resurrectionem, secundum eum statum in quo & administrari posset, & recipi, quando Christus Joannis 20. dixit Discipulis suis: *Accipite Spiritum Sanctum, &c.* tunc enim non solum dedit eis potestatem remittendi peccata, sed etiam creavit eos Episcopos, ut communis fert opinio, & consequenter potestatem dedit hoc Sacramentum administrandi: atque ita, sicut Sacramentum Pœnitentiæ à Concilio Tridentino sess. 4. cap. 1. dicitur hoc loco præcipuè institutum, sic & dici potest institutum completè Sacramentum Confirmationis.

Quoad materiam remotam hujus Sacramenti, confici debet ex oleo olivarum, & Balsamo. De primo nemo dubitat præter Canum, qui ait, vel solo oleo, vel solo balsamo conferri posse. Secunda pars est contra Caietanum, Navarrum, Soto, & Valentiam, qui dicunt sufficere solum oleum, omisso balsamo, quod aiunt tantum esse necessarium ex præcepto. Probatur tamen, quia Concilium Florentinum assignat pro materiâ hujus Sacramenti Chriftina confectum ex oleo, & balsamo, ubi æqualiter loquitur de utroque tanquam de quodam præcedente consecratione Sacramenti: quod addo propter Sacramentum Pœnitentiæ, cujus licet satisfactio sit pars integralis, non tamen essentialis, quia non requiritur ut quid præcedens Sacramenti consecrationem. Sanctus etiam Dionysius cap. 4. de Ecclesiastica Hierarchia parte 3. sic dicit: *Unguenti quod perficiendi vim habet, persusio, eum qui initiatus est, suavitate odoris fragrantem facit, & cap. 4. ait illud unguentum refertum esse odoris suavitate.* Deinde probatur, quia Chriftina secundum omnes est materia hujus Sacramenti, & definit Tridentinum sess. 7. can. 2. poniturque in formâ. Sed Chriftina (quicquid sit de primâ vocis impositione) juxta usum totius Ecclesiæ semper significavit unguentum confectum ex oleo & balsamo, ergo.

Objicies Innocentium III. cap. *Pastoralis de Sacramentis non iterandum*, ubi consultus Pontifex an Confirmationis Sacramentum in eo iterari debeat, qui per errorem fuit non Chriftina, sed oleo delinitus: respondet Pontifex, quod *in talibus non est aliquid iterandum, sed cautè supplendum quod incautè fuerat prætermisum.* Respondetur, plura ibi quæ sita fuisse à Pontifice, ad quæ unversim respondet, *nihil iterandum ex iis, quæ valide collata sunt, sed quod defuit, cautè supplendum.* Unde affirmant Doctores in hoc casu caeremonias accidentales non esse iterandas, ut adhibitionem patrinæ, alapam, &c. sed privatim sine ullâ solemnitate Sacramentum peragendum, non tamen alia non esse iteranda, imò hic defuit unctio Chriftinatis, quare hæc suppleri debuit.

Et inquiri, quid hic velint Auctores contrariæ sententiæ suppleri, num unctioem cum solo balsamo, at hæc nunquam fuit instituta à Christo, nec unctio hodie facta oleo, & post mentem balsamo, est unctio Chriftinatis, hæc autem unctio defuit, ut constat. Deinde unctio fieri non potuit, nisi balsamo benedicto, balsamum autem solum nunquam solebat benedici. Tandem debuisset

VI.
Post Resur-
rectionem
nihilominus
plene perfe-
cto est ejus
institutum.

VII.
Materiam
nota Sacra-
menti Con-
firmationis
confici de-
bet ex oleo
olivarum,
& balsa-
mo.

VIII.
Dicitur: Dece-
re videtur
Innocentius
Pontifex, ad
Confirmationem non
requiri balsa-
mum.

IX.
Dicitur ne-
queunt con-
traria sen-
tentia Au-
ctores, quid
in prædicto
casu debeat
suppleri.

debuisset repeti forma, nam quando ungebatur oleo, forma non erat vera, ut constat ex ipso capite, ubi dicitur non fuisse eum unctum Chrismate, sed oleo, nempe catechumenorum, aut infirmorum; forma autem importat unctionem Chrismate factam.

X. *Qualis olei & balsami permixtio ad Chrismatis consecrationem requiratur.*
Ad Chrisma tamen non est necessarium, ut singulæ partes olei substantialiter permisceantur balsamo, sed solum, ut tanta quantitas adhibeatur illi mixto, quanta sufficit, ut omnes illius partes aliquo modo per illud alterentur, recipiendo scilicet ab eo odorem, & alias qualitates. Balsamum tamen Indicum, licet diversæ sit speciei à Palæstino, est materia sufficiens ad conficiendum Chrisma. Unde Paulus III. & Pius IV. non dispensarunt cum Indis, ut illo Balsamo uterentur in conficiendo Chrismate, sed declararunt esse materiam sufficientem.

XI. *De essentiâ hujus Sacramenti est, ut Chrisma sit ab Episcopo benedictum.*
Essentiale est huic Sacramento ut Chrisma sit ab Episcopo benedictum, quia hoc affirmat Concilium Florentinum: unde, licet ex dispensatione Pontificis administrationem Sacramenti Confirmationis simplici Sacerdoti commissam aliquando esse dicat, de quo plura postea, Chrismate tamen, inquit, per Episcopum confectio: & idem nostris temporibus concessisse dicitur Gregorius XII. Sacerdoti in Indiis, hac tamen lege, ut uteretur Chrismate consecrato ab Episcopo; quod etiam docet Sanctus Dionysius in Ecclesiasticâ Hierarchiâ, ubi ritum hujus Sacramenti describens dicit, *Chrisma debere confici ab Episcopo.* Tandem hæc semper fuit praxis Ecclesiæ: unde cum Concilium Tolet. 1. can. 2. insinuat quosdam Sacerdotes contempsisse Chrisma; in primis improbat illam consuetudinem, deinde non loquitur de Chrismate Confirmationis, sed de illo, quod Episcopi singulis annis ad suas Ecclesias parochiales tenentur destinare, & Parochi petere ad usum Baptismatis.

XII. *Dicitur cum Caietano, qui potest majus, potest minus, sed simplex Sacerdos potest consecrare Eucharistiam, ergo à foris Chrisma.*
Nec audiendus hac in re est Caietanus, qui contra omnes Theologos ait sufficere Chrisma à simplici Sacerdote consecratum; qui enim, inquit, potest majus, nempe consecrare Eucharistiam, potest minus, nempe consecrare Chrisma. Sed nulla est consequentia; nec enim in naturalibus sequitur, potest ignis producere ignem, ergo & aërem, multo minus sequitur hoc in causis moralibus, ubi omnia sunt ad arbitrium instituentis, qui unum potuit concedere non aliud, alioqui & posset simplex Sacerdos consecrare & templa & altaria, cum possit Eucharistiam: & propter hanc rationem non valet in Sacramentis argumentum à paritate rationis, ut omnes affirmant.

SECTIO SECUNDA.

Reliqua ad Sacramenti Confirmationis declarationem necessaria.

I. *Chrisma quo hoc Sacramentum confertur, esse debet Chrisma illius anni.*
DIXIMUS sectione præcedente materiam remotam Sacramenti Confirmationis esse Chrisma: quamvis autem ex gravi præcepto obligante sub mortali Chrisma esse debeat novum & recens, seu illius anni, annum more Ecclesiastico à Paschate ad Pascha, seu à feriâ quintâ Cœnæ Domini anni hujus ad feriam quintam sequentis computando: hoc tamen non requiritur ad valorem Sacramenti, sed quodvis Chrisma quod manet substantialiter incorruptum, & odorem

R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. II.

seu fragrantiam balsami retinet, est materia sufficiens, sive balsamum illud, ut supra diximus, sit Palæstinum, sive Indicum, sicut vinum, sive sit album, sive rubrum, Hispanicum vel Germanicum, est materia Eucharistia.

Quod verò sub peccato mortali sit obligatio in administratione hujus Sacramenti utendi novo & recente Chrismate, modo jam dicto, constat; in primis enim Fabianus Episc. 2. hoc ait esse necessarium ex Apostolicâ traditione. Idem etiam in variis Conciliis præcipitur, ut in Concilio Carthaginensi quarto, Concilio Vasensi, & Concilio Toletano primo. Quamvis autem hæc ita sint; non tamen arguunt, ut supra dixi, esse de necessitate Sacramenti; quòd enim Chrisma sit ejusdem vel alterius anni, modò verum sit & incorruptum, quid accidentale est valori Sacramenti, ut rectè Suarez hie, disputat. 33. sect. 1. Cum ergo nunquam in Conciliis dicatur hoc esse de essentiâ Sacramenti, non est cur quisquam hoc affirmet.

Materia proxima essentialis, sicut secundùm omnes in Baptismo est ablutio, ita in Confirmatione est unctio Chrismatis in formâ Crucis in fronte confirmandi ducta. De unctioe eodem modo probatur ac de ablutione, quia nimirum hæc Sacramenta in actione consistunt. De formâ Crucis id docet Florentinum ad Armenos, Patresque passim affirmant, confirmatque communis praxis Ecclesiæ: tandèmq; ipsa Sacramenti forma indicat: *Signo te signo Crucis*, &c. in fronte verò debere Crucem fieri & probat praxis Ecclesiæ, & Patres ac Canones affirmant; quod etiam probatur ex sine Confirmationis, qui est, ut accipiamus robur ne erubescamus Crucem Christi, frons autem sedes verecundiæ est, ut ait Florentinum citatum, quod eodem modo requirit ut fiat Crux in fronte, atque ut omnino fiat. Tandem essentialè videtur ut immediatè formetur Crux manu Episcopi, & non mediatè solum, medio scilicet aliquo instrumento, quia essentialè est huic Sacramento manus impositio, hæc autem, ut ex praxi constat, non est alia, quàm hæc Crucis efformatio.

Imò Apostoli nunquam hoc Sacramentum sine chrismate & unctioe per solam manus impositionem contulerunt. Probatur, nam hoc Sacramentum secundùm Sanctum Dionysium est Sacramentum unctiois, & cap. 4. de Ecclesiasticâ Hierarchiâ tradit modum conficiendi hoc unguentum, idque ex traditione, ut ait, Apostolicâ. Idem etiam docet Fabianus Pontifex Ep. 2. ad Orientales: idem etiam testatur Divus Clemens in constitutionibus Apostolicis. Deinde debuissent adhibere diversam formam, & sic facere diversum Sacramentum. Quod verò dicatur per impositionem manuum id præstitisse, non obstat, nam hæc unctio est manuum impositio; Sancti enim Patres, quorum tempore certum est adhibitam fuisse hanc unctioem, vocant nihilominus hoc Sacramentum, Sacramentum impositionis manuum.

Forma hujus Sacramenti hæc assignatur in Concilio Florentino: *Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*: quæ verba veliis æquivalentia sunt de essentiâ formæ. Bellarminus libro de Confir. cap. 10. ait hæc verba *Chrismate salutis* non esse essentialia, sed intelligi sub vocabulo *Confirmito*, sicut aqua sub voce *Baptizo*, atque in antiquo rituali Romano, quod ordo Romanus dicitur,

M m 3

II. *Ostenditur dari præceptum grave utendi Chrismate ejusdem anni in Confirmatione.*

III. *Materia Confirmationis propria est unctio Chrismatis.*

IV. *Confirmationem sine unctioe Chrismatis nunquam contulerunt Apostoli.*

V. *Quasi forma Sacramenti Confirmationis.*

dicitur, haberi hanc formam, ut refertur ab Alcuino: *Signa eos Domine signo Crucis, ego te confirmo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Alii tamen dicunt expresse requiri illa verba, nec tam clarè intelligi per verbum *confirmo* materiam remotam hujus Sacramenti, quàm per verbum *baptizo* materiam remotam Baptismi: adduntque Alcuinum non retulisse totam formam.

VI. Ordinarius hujus Sacramenti minister est solus Episcopus, ut definitum est in Concilio Florentino, in decreto Eugenii, & Tridentino sess. 7. can. 3. de Confirmatione: deinde ubi Diaconi aliquos baptizassent, ut Philippo contigit in Samaria, mittebantur Apostoli, quibus soli Episcopi jam in potestate Ordinis succedunt, ut confirmarentur. Imò Apostoli sibi hoc tanquam proprium sumpsisse leguntur, cum tamen verosimile sit plures tunc Sacerdotes simplices fuisse, à quibus multi fuerant baptizati.

VII. Quando autem in Conciliis & Canonibus quibusdam insinuat, Sacerdotes ex permissione Episcoporum signasse, & Chrismate unxisse infantes, sermo est de unctione aliqua cæremoniâ, quæ tamen tunc à solo usurpabatur Episcopo, cæremonia autem hæc, vel adhibita erat in Baptismo, vel exorcismis ad expellendum demonem. & cap. *Omni tempore de consecratione*, dist. 4. quod præcipue citatur, subditur, nec liceat Presbytero, prius Episcopo introire in baptisterium, quod signum est loqui de cæremoniis Baptismi: imò olim non licebat Sacerdoti, præsentè Episcopo baptizare.

VIII. Ex commissione tamen Summi Pontificis potest simplex Sacerdos Confirmationem administrare: ita omnes hodie communiter contra Durandum & Scotum. Probatur primò ex Concilio Florentino, ubi ex dispensatione Pontificis id aliquando factum esse refertur. Secundò Divus Gregorius, ut vidimus, ejusmodi facultatem concessit quibusdam Sacerdotibus in Sardinia, & Adrianus VI. aliisque Pontifices pro nationibus quibusdam remotissimis, quò mitti commodè Episcopi non poterant. Dicere autem Pontificem in facto tam gravi errasse, sine injuriâ Sedis Apostolicæ fieri non potest.

IX. Neque hinc sequitur Pontificem quidquam mutare posse circa essentialia Sacramentorum; simplex enim Sacerdos habet ex vi suæ ordinationis potestatem remotam seu inchoatam confirmandi, quæ accedente commissione, seu delegatione Pontificis redditur completa. Non tamen propterea potest à Pontifice concedi simplici Sacerdoti, ut Chrisma conficiat & consecret; peculiaris enim contingere potest necessitas concedendi facultatem confirmandi, cum omnibus locis, etiam per diuturnum tempus adesse nequeant Episcopi, vix autem potest contingere, ut alicubi longo tempore haberi nequeat Chrisma, cum facilè quovis transferri possit.

X. Subjectum capax hujus Sacramenti est quivis homo baptizatus. Si verò baptizatus non sit, non est subjectum aptum hujus Sacramenti, sicut nec Ordinis aut aliorum Sacramentorum, quorum omnium Baptismus est janua: unde infans baptizatus, non solum validè, sed etiam licitè confirmari posset ante usum rationis, ut si timeretur diuturna absentia Episcopi, aut sit in articulo mortis, ut docet Suarez disp. 35. sect. 2. Tannerus, & alii. De amentibus, qui aliquando rationis usum habuerunt, eodem modo loquuntur Auctores sicut de adultis ratione utenti-

bus, & consequenter possunt confirmari nisi constet in peccato mortali existentes in amentiam incidisse. Perpetuò etiam amentes possunt confirmari, ut docet Suarez ibidem, & alii.

Quoad obligationem hoc Sacramentum suscipiendi, communis est sententia nullum esse præceptum ad illud accedendi, etiam commodè oblatâ occasione, ac proinde secluso contemptu non esse peccatum, saltem grave, Confirmationem omittere: ita Sotus, Victoria, Navarrus, Henriquez, Valentia, Suarez, Coninck, Layman libro 5. tract. 3. cap. 5. quâos citat. Cum autem in quibusdam Canonibus dicitur, debere omnes confirmari, ut sint perfecti Christiani, intelligendum est de perfectione abundantia, non sufficientia, hæc autem perfectionis acquisitio non inducit ejusmodi obligationem.

Hinc à fortiori sequitur non obligari eos ad hoc Sacramentum suscipiendum, qui sine incommodo suscipere illud non possunt, ut non nisi cum vitæ aut bonorum periculo. unde parum habet probabilitatis quod inducere volunt nonnulli, teneri scilicet Catholicos in locis, in quibus viget persecutio Episcopum etiam cum ejusmodi periculo adire vel admittere, ut Confirmationis Sacramento roborentur ad fidem profitendam; hoc, inquam, parum habet probabilitatis, estque contra omnes Theologos, qui univèrsim affirmant, vel omnino non esse obligationem Confirmationem suscipiendi, vel non nisi ubi commodè haberi potest: nec distinguunt inter tempus persecutionis aut non persecutionis, præsertim cum vires, quas præbet Confirmatio ad fidem profitendam, possint aliis modis obtineri, nempe orationibus, &c.

In initio Ecclesiæ quando pauciores erant Christiani, & singulis annis bis tantum extra mortis periculum conferebatur Baptismus parvulis simul & adultis, simul etiam iisdem conferebatur Confirmationis Sacramentum, imò & in quibusdam locis, Eucharistiæ, nunc verò crescente numero fidelium, sicut Eucharistiæ iis ante usum rationis non datur, ita nec Sacramentum Confirmationis, ut majore illud devotione suscipiant, cum & finera, ad quem id suscipiunt, intelligant, & mysteria, ad quorum professionem suscipiunt, mente teneant.

Septimus itaque annus illius susceptioni ut plurimum est assignatus; tunc enim plerumque pueri rationis lux oriri censetur. Aliqui volunt expectari initium ætatis adultæ, quam incipere dicunt circa annum duodecimum. Sed hoc non est necessarium, ut omnes ferè fatentur, unde in Catechismo Romano jussu Concilii Tridentini ad instructionem Parochorum composito, circa hoc punctum sic habetur parte 2. cap. 3. num. 14. Illud etiam observandum est, omnibus quidem post Baptismum, Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedire hoc fieri antequam pueri rationis usum habuerint, quare si duodecimus annus expectandus non videatur, usque ad septimum certè hoc Sacramentum differre maximè convenit.

Quæres, ad quæ Sacramenta præmitti debeat Confirmatio, ut licitè suscipiantur? In primis ad Baptismum præmitti non debet, cum ille, ut diximus, sit Sacramentorum omnium janua, sine quo nullum omnino Sacramentum aut licitè suscipitur, aut validè. Difficultas præcipua est de Ordine; alia enim Sacramenta ante Confirmationem licitè recipi posse, communis est Theologorum

XI. Nullum ex-
tat præcep-
tum accedi-
di ad Confir-
mationem.

XII. Qui Confir-
mationem
sine incom-
modo susci-
pere nu-
quunt, ad
illius suscep-
tionem nul-
lo modo te-
nentur.

XIII. In initio Ec-
clesiæ parva-
liis & adultis
confereban-
tur simul
Baptismus
& Confir-
matio.

XIV. Annus æta-
tis septimus
est ut pluri-
mum ad
Confirmationem
suscipiendam
assignatus.

XV. Ad quorum
Sacramen-
torum sus-
ceptionem
præmitti de-
beat Confir-
matio, ut li-
citè susci-
pantur.

*Quid velint
Concilia &
Canonis,
dum dicunt
Sacerdotes
ex permissio-
ne Episcopo-
rum Chris-
mate unxis-
se infantes.*

*Ex Concilio
Florentino
ostenditur
posse ex com-
missione Sū-
mi Pontificis
simplicem
Sacerdotem
administrare
Sacramen-
tum Confir-
mationis.*

*Simplex Sa-
cerdos ex vi
suæ ordina-
tionis habet
potestatem
remotam
confirmandi.*

*Omnis &
solus homo
baptizatus
est subjectū
aptum Sa-
cramenti
Confirmati-
onis.*

logorum opinio. De Ordine itaque, Tannerus & alii putant esse peccatum ad hoc Sacramentum accedere non præmissâ Confirmatione, idque probant ex eo, quod Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4. de reformatione id præcipere videatur; ibi enim sic habetur: *Primâ tonsurâ non inicientur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint.* Unde deducunt hi Auctores, esse præ-

ceptum hæc de re, quod graviter obliget, saltem suscipientem. Suarez tamen disp. 38. sect. 1. sine, Coninck quaest. 72. art. 8. num. 90. Navarrus cap. 22. num. 9. Soto in quarto dist. 7. art. 8. conclusione tertiâ, Victoria & alii existimant hoc non esse peccatum, saltem mortale, neque hoc loco Concilii ullum importati aiunt præceptum.

DISPUTATIO SEPTUAGESIMA P R I M A.

De Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento.

SANCTISSIMUM hoc Sacramentum jure optimo Sacramentum gratiæ appellatur, utpote quod fontem ipsum & auctorem gratiæ in se continet, ideoque legi gratiæ peculiariter fuit reservatum, ubi Christus per illud mille in nos gratias derivat. Quemadmodum enim in ejus nativitate Melliflui facti sunt cœli, divinusque ros in terram lapsus eam felicissimè irrigavit, ita cœleste hoc manna sumentium animos pascit ac nutrit, virtutumque omnium floribus exornat: ad quem utrumque ejus effectum alludens Prophetæ Zachariæ, excellentissimum hoc Sacramentum vocat Frumentum electorum, & Vinum germinans Virgines. Deinde S. Dionysius de Ecclesiasticâ Hierarchia capite tertio hoc Sacramentum Sacramentorum omnium consummationem esse ait & perfectionem. Eius ergo natura, præstantia, dignitas hoc tractatu sunt explicanda.

SECTIO PRIMA.

An detur Sacramentum Eucharistiæ.

I.
Varii ex antiquis hæreticis Sacramentum Eucharistiæ negabant.

SANCTUS Epiphanius, Theodoretus, & alii referunt quosdam ex antiquis hæreticis, ut Archonticos & Messalianos, quorum illi Eucharistiæ omnino negabant, hi nullius esse utilitatis asserabant. Alii verò, ut Petrobursiani, quamvis Christam Sacramentum Corporis & Sanguinis sui in ultimâ cenâ instituisse, & Apostolis sumendum tradidisse faterentur, negabant tamen eum potestatem hoc Sacramentum consecrandi aliis dedisse, adeoque post Christi mortem Sacramentum Eucharistiæ dicebant in Ecclesiâ non extitisse, sicque non fuisse perpetuum. Sed hæc hæreticorum somnia jam penitus evanuerunt: unde nullus est ex hujus temporis sectariis, quamvis ad novitatem omnes maximè sint proni, qui hoc Sacramentum planè abrogare sit ausus.

Dicendum itaque dari Sacramentum Eucharistiæ, seu corpus & sanguinem Christi sub speciebus panis & vini verè & realiter contentum, idque fide certum est, & in variis Conciliis, ut Carthaginensi tertio, Lateranensi, Florentino, ac Tridentino definitum, ac denique hæc veritas ab Ecclesiâ jam inde ab ejus primordiis ut certa & indubitata per totum terrarum orbem perpetuâ traditione fuit recepta.

Probatur primò ex illo Matthæi 26. Marci 14. & Lucæ 22. *Hoc est corpus meum, hic est sanguis meus.* Qui sermo, inquit Pater Edmundus Campianus Ratione secundâ circa initium, visus est ipsi Lutherò tam potens, ut cum etiam disciperet fieri Zuïnglianus, quod eâ re plurimum incommodare Pontifici potuisset: captus tamen & vinculus apertissimo contextu cederet; neque minus invitus Christum verè præsentem in Sacramento sanctissimo fateretur, quam olim demones victi miraculis Christum Dei filium vociferati sunt. Imò, ut de abrogandâ Missâ, ait ipse, cum longam hæc de re disputationem cum demone habuisset, ab eo nihilominus convinci non potuit, nec ullo modo induci, ut Christum sub

II.
Dari Sacramentum Eucharistiæ, fide certum est.

III.
Ex sacris Literis ostenditur Corpus & Sanguinem Christi sub speciebus panis & vini verè ac realiter præsentem in Sacramento sanctissimo fateretur, quam